

věřitelově, ale nezměnilo se nic ani na osobě dlužníkově, ani na pohledávce. Právo postupníkovo zůstalo totožným s právem postupitelovým (§ 1394 obč. zák.), takže mohl požadovati od postoupeného dlužníka totéž co mohla požadovati dřívější věitelka; dlužníkově postavení zůstalo nezměněno (§ 1395 obč. zák.) a proti němu další knihovní zápis se nestal. Jde tedy již jen o otázku, zda měl exekuční soudce při rozdělení nejvyššího podání přihlížeti ke knihovnímu stavu, jaký byl v době rozpočetního roku, či jen ke knihovnímu stavu, jaký byl v době příklepu, jak to bylo odporem uplatněno. Z předpisu Šu 214 odstavec první ex. ř., podle něhož má býti přihlíženo ke knihovnímu výtahu, doplněnému až ke dni poznámky příklepu, mohlo by se zdáti, že další změny knihovního stavu mají zůstat při rozpočetním roku nepovšimnuty. Ale takový výklad odporoval by jiným předpisům exekučního řádu i praktické potřebě. Podle Šu 210 ex. ř. jest přihlížeti k nárokům, pokud vycházejí na jevo z veřejné knihy jako po právu jsoucím. Podle Šu 213 ex. ř. může býti podán odpor proti přihlášeným nebo z veřejné knihy zjevným nárokům. Podle Šu 224 ex. ř. mají býti zapraveny pohledávky, vzniklé v rámci úvěrní nebo kauční hypoteky až do dne posledního rozpočtového roku. Ze všech těchto předpisů jde na jevo, že při jednání podle Šu 209 ex. ř. má býti dbáno přítomného a po právu jsoucího knihovního stavu, třebaže se změnil teprve po příklepu, ale ovšem s ohledem na předpis Šu 72 knih. zák. co do nových zápisů proti dlužníkovi (§ 237 ex. ř.). Nutno tedy předpis Šu 214 odstavec první ex. ř. vykládati tak, že exekuční soudce nesmí jednati bez doplněného knihovního výtahu, nikoliv tak, že by sice každý jiný zájemník musil podle Šu 443 obč. zák. dbáti změněného knihovního stavu, jen exekuční soudce nikoliv. Právem tedy první soudce přihlížel k postupu z veřejné knihy patrnému, to tím spíše, že mu tento postup byl také vykázan prvopisem postupní listiny, opatřené potvrzením o knihovním zápisu podle Šu 210 ex. ř. (srv. také Neumann komentář k čl. XXVI. uvoz. zák. k ex. ř. a rozhodnutí bývalého Nejvyššího soudu ve Vídni čís. 560 sb. Nowak). Okolnost, že »Včela« nepři- hlásila podle Šu 171 odstavec třetí ex. ř. nejpozději při dražebním roku pohledávky, které jí do té doby v rámci úvěrní hypoteky skutečně vze- šly, jest bez významu, protože účelem zákona jest jen informace koupě- chtivých, ale zákon nějakých zlých následků na opomenutí to nestanoví.

Čís. 5169.

Tím, že mu byla přikázána pohledávka k vybrání, nevstupuje vy- máhající věitel v hmotná práva povinného jako postupník, nýbrž jest toliko oprávněn, by pohledávku vymáhal jak mimo soud tak i na soudě, ovšem vlastním jménem, ale na účet povinného.

(Rozh. ze dne 2. července 1925, Rv I 844/25.)

Žalobce koupil od Františka G-a mlýn za 160.000 Kč a složil na kupní cenu u žalovaného úvěrového družstva vkladní knížky na 4760 Kč a 2720 Kč. Ježto žalobce kupní smlouvy nesplnil, byl mlýn prodán Františkem G-em ve veřejné dražbě za 92.000 Kč. Na náhradní pohledávku Františka G-a proti žalobci na rozdíl kupní ceny 68.000 Kč byla žalo-

vanému družstvu povolena exekuce zabavením a přikázáním k vybrání. Žaloba domáhající se na žalovaném družstvu vydání vkladních knížek byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dovolání má pravdu, že vymáhající věřitel, jenž byla soudem zabavená pohledávka přikázána k vybrání (§ 308 ex. ř.), nevstupuje tím v hmotná práva povinného jako postupník (§ 1394 obč. zák.), neboť věřitelem pohledávky zůstává i na dále povinný, a vymáhající věřitel je toliko oprávněn, by tuto pohledávku jak mimo soud, tak i soudně vymáhal, ačť vlastním jménem, ale na účet povinného. Než tento mylný názor odvolacího soudu neměl nepříznivého vlivu na posouzení této právní rozepře, jelikož žalobce opírá svůj nárok na vydání vkladních knížek o smlouvu schovací, a mohlo by proto žalobě vyhověno býti jen tehdy, kdyby byl prokázal, že ohledně vkladních knížek dojednal se žalovaným družstvem takovou smlouvu. Ale nižší soudy srovnale zjistily, že žalované družstvo vkladní knížky nepřevzalo do uschování (§ 957 obč. zák.), v kterémžto případě by ačť bylo povinno, žalobci knížky vrátiti (§§ 962, 963, obč. zák.), nýbrž, že žalobce tyto vkladní knížky žalovanému družstvu odevzdal a žalované družstvo je od něho přijalo na částečné zaplacení kupní ceny za mlýn, který podle zjištění odvolacího soudu žalovaná strana za majitele tohoto mlýna žalobci za 160.000 Kč prodala, při čemž se podotýká, že podle odst. II. kupní smlouvy ze dne 17. května 1923 částka 60.000 Kč, již žalobce hotově měl zaplatiti, měla sloužiti k očištění knihovních břemen váznoucích na mlýně a že prvou knihovní věřitelkou bylo žalované družstvo, v jehož prospěch mimo žalobcem jako kupitelem převzatých 100.000 Kč na mlýně vázlo ještě 40.000 Kč. Za toho stavu věcí jest žaloba, opírající se o schovací smlouvu ovšem pochybená, a mohl by žalobce vydání vkladních knížek na žalovaném společenstvu žádati jen tehdy, kdyby byl tvrdil a dokázal, že žalované družstvo drží vkladní knížky bez právního důvodu (§ 1435 obč. zák.), na co však žalobce žalobu nezaložil, jak správně zdůraznil již odvolací soud.

Čís. 5170.

Nejde o rozepři zahájenou, domáhá-li se v první žalobě manžel rozvodu manželství z viny manželčiny, v druhé pak manželka z viny manželovy.

(Rozh. ze dne 2. července 1925, Rv I 866/25.)

Dne 15. července 1924 podal manžel žalobu o rozvod manželství od stolu a lože z viny manželčiny. Dne 31. července 1924 podala manželka žalobu o rozvod manželství z viny manželovy. Ježto manžel nepodal žalobní odpovědi na manželčinu žalobu, vynesl procesní soud první stolice o ní rozsudek pro zmeškání. Odvolací soud napadený